

ת"פ 55189/11/16 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ו.ר., הנאשמת

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 55189-11-16 מדינת ישראל נ' ר'
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
ו.ר. - הנאשמת

הכרעת דין

כתב האישום

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש בן זוג**- עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן- "החוק") + סעיף 379 לחוק **והיזק לרכוש במזיד**- עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

במועד הרלוונטי היו הנאשמת והמתלון פרודים. בתאריך 19.8.16 בשעה 17:00 או בסמוך לכך, הגיע המתלון עם רכבו לאזור מגוריה של הנאשמת על מנת למסור לה ציוד אישי השייך לה.

באותן הנסיבות התגלע ויכוח בין השניים במהלכו תקפה הנאשמת את המתלון בכך שהכתה בעורפו ביד שמאל וכן ניסתה להכותו באגרופים. כתוצאה מכך נגרמה למתלון חבלה בדמות אדמומיות בעורף.

בהמשך ניגשה הנאשמת לרכב ועקרה את שתי המראות הצדדיות ובכך גרמה נזק לרכב.

תגובת הנאשמת לכתב האישום

במענה לכתב האישום כפרה הנאשמת במיוחס לה והכחישה שהכתה בעורפו של הנאשמת או שניסתה להכותו באגרופים ואת החבלה הנטענת וכן את עקירתן של שתי מראות הרכב. היא מסרה, כי הרכב הוא רכוש משותף ולא רכבו של המתלון. המתלון היה אמור להביא לנאשמת ציוד ביום האירוע אך הוא לא עשה כן.

העובדות שאינן במחלוקת

המתלון והנאשמת חיו יחד במשך 10 שנים ולהם שני ילדים.

בתקופה נשוא כתב האישום הנאשמת הורחקה בצו בית משפט מדירת בני הזוג וילדיהם.

המתלון הגיע אל הנאשמת, לבקשתה, למסור לה דברים. במהלך דין ודברים כעסה עליו הנאשמת ושברה מראת הרכב השמאלית.

טענות הנאשמת בתמצית

ב"כ הנאשמת העלתה מספר טענות שעיקרן.

הראשונה, אף שהודתה הנאשמת בשבירת מראה אחת אין להרשיעה מאחר שהמתלון לא תיקן את המראה ומה שיש בתיק הוא הצעת מחיר לתיקון בלבד כך שלא הוכח שנגרם נזק. הנאשמת אמנם הודתה שהיכתה במראת הרכב אך לא הוכח שזו נשברה ועל כן יש לזכותה מהיזק למראה.

לחלופין ביקשה לזכות הנאשמת מן הטעם שגרימת הנזק למראה מהווה זוטי דברים.

השנייה, עסקין ברכוש משותף ולכן אין להרשיע את הנאשמת בהיזק לרכוש.

שלישית, לגבי החבלה על צווארו של המתלון, הוא לא הציג חבלה מסוימת בצווארו, אלא אודם שיש לו באופן קבוע שלגביו העיד בעצמו, כי כל פעם שהוא נמצא בלחץ צווארו מתחיל להאדים.

הרביעית, שימוש לרעה של המתלון בהליך הפלילי כדי ליצור יתרון בהליך בבית משפט לענייני משפחה המתנהל בין הצדדים בנוגע למזונות והרכוש המשותף.

החמישית, המתלון בהתנהגותו התגרה וקינטר את הנאשמת. המתלון עשה כן בכך שמסר לנאשמת בגדי ערב ובגדי חורף כאשר מדובר בחודש אוגוסט. כמו כן למרות שלטענתו הנאשמת היכתה אותו, רדפה אחריו, שברה לו את שתי מראות הוא עמד וחיך, דבר שהכעיס את הנאשמת.

פרשת התביעה

במסגרת פרשת התביעה נשמעה בפני עדותו של המתלון מר א.מ.. כמו כן הוגשו הראיות **ת/1** עד **ת/8**. ב"כ המאשימה ביקשה לתת אמון בראיות המאשימה ולהרשיע את הנאשמת במיוחס לה.

ת/1, הינה תמונה שצולמה על ידי רס"ב דרור שקד, נבה יתן לראות אדמומיות על צווארו של המתלון כמו גם ב- **ת/2**,

תמונה אשר צולמה על ידי המתלון.

ת/3, הנו הצעה לתיקון שתי מראות הרכב מיום 22.8.16 בעלות של 2,240 ₪.

ת/4, הינן שתי תמונות של מראות הרכב השבורות, מראות הרכב שמוטות לצד הרכב אך לא נתלשו מהרכב.

ת/5, הודעת המתלון במשטרה בה סיפר, כילבקשת הנאשמת הגיע למסור לה דברים אישיים. היא ביקשה שישוחחו בדירתה אך הוא סירב. לאחר שהעלתה לדירתה את הדברים שמסר לה היא ביקשה שיעביר לה גם ריהוט והוא השיב שזאת יעשו באמצעות עורך דין. בתגובה היכתה הנאשמת על עורפו עם יד שמאל, הוא כמעט נפל ואז היא רצה אליו וניסתה להכותו באגרופים והוא ברח ממנה. היא שבה לרכב ושברה לו את שתי המראות.

ת/6, פרוטוקול מיום 28.7.16 מבית משפט לענייני משפחה, דיון במעמד הצדדים וב"כ בבקשה לצו הגנה שהגיש המתלון כנגד הנאשמת, בה נדחתה הבקשה לצו הגנה ככל שהיא נוגעת למתלון אך ניתן צו בנוגע לילדיהם המשותפים, וזאת "למשך 30 יום, או עד לקבלת תסקיר מסוכנות המאפשר קיומו של הקשר ובתנאים שייקבע, לפי המוקדם".

ת/8, הודעת הנאשמת סיפרה, כי "באותו יום אני ביקשתי מא' להביא לי בגדים שלי שנמצאים אצלו בדירה. א' אמר שאין בעיה. במקום זה הוא הביא לי בגדים ליציאה ולא הביא לי בגדים ליום יום ואני התעצבנתי עליו. צעקתי עליו שהוא "בן זונה" אבל לא נהגתי באלימות כלפיו" (שורות 7-9).

הכחישה שנתנה למתלון מכה בעורף או באגרופ.

לגבי מראות הרכב, אישרה "שברתי רק מראה צדדית אחת ולא את שניהם, גם זה בגלל שהוא עצבן אותי" (שורות 14-15).

עוד הוסיפה "אני רבתי איתו בגלל שלא הביא לי מה שאני רוצה" (שורה 19).

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה העידה הנאשמת וכן הוגש **נ/1**, פרוטוקול מיום 13.9.16 מבית משפחה לענייני משפחה, ממנו עלה, כי ב"כ המתלון מסרה שצו ההרחקה הסתיים ביום 3.9.16 וביקשה לאמץ את המלצות התסקיר. מעיון בהחלטה עולה שצו ההרחקה נתבקש לאחר אירוע אובדני מצד הנאשמת. בית המשפט הורה על ביטול הצו, למען הסר ספק, לאור התסקיר החיובי בעניינה של הנאשמת.

דיון והכרעה

לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפני, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה שהנאשמת תקפה את

המתלון בכך שהיכתה על עורפו וניסתה להכותו באגרופים ושברה את שתי מראות הרכב הצדדיות אך לא הוכח, כי הנאשמת גרמה חבלה ממש כתוצאה מהתקיפה.

מצאתי את עדות המתלון עקבית, אמינה, ולא מפריזה ודחיתי את גרסת הנאשמת שלקתה בסתירות מהותיות ולא סיפקה הסברים המניחים את הדעת.

אין חולק, כי ביום האירוע נפגשו השניים לבקשת הנאשמת לקבלת חפציה אישיים אותם הביא לה המתלון. אין גם מחלוקת, כי במהלך דין ודברים, כעסה הנאשמת על המתלון ושברה מראה צדדית אחת.

המחלוקת בין הצדדים מצומצמת, האם היכתה הנאשמת את המתלון על עורפו וגרמה לאדמומיות, ניסתה להכותו באגרופים ושברה את המראה השנייה של הרכב.

המתלון העיד בפני ועמד מאחורי גרסה ממוקדת ורציפה בבית המשפט ובעדותו במשטרה (ת/5), כי הנאשמת היכתה אותו בעורפו, ניסתה להכותו באגרופים ולאחר מכן שברה את שתי מראות הרכב. חיזוק לדברי המתלון מצאתי בתמונות שצילם אודות הפגיעה במראות הרכב ובהודאת הנאשמת, כי שברה מראה אחת.

עדושה של הנאשמת בבית המשפט הייתה רוויה בהכפשות המתלון ולא סיפקה גרסה אחת ברורה לקרות האירוע. הנאשמת מסרה מספר גרסאות לגבי מעשיו של המתלון וחלקה באירוע ולא סיפקה הסברים לסתירות בדבריה ומשום כך לא נתתי כל אמון בגרסתה.

עדות א.מ., המתלון

לאחר שמסר לנאשמת את הדברים היא ביקשה שיעלה לדירתה והם ישוחחו אך הוא סירב. אחרי שהעלתה את הדברים לדירתה היא שבה אליו "..."**התחילה לדרוש ממני עוד דברים כמו רהיטים דברים לא אישיים, מיטה, דברים כאלה, אמרתי שהדברים האלה נפתור אצל עו"ד, ואז כשהיא שמעה את זה נתנה לי מכה, מיד שמאל, היא שמאלית, נתנה לי מכה, ממכה זו כמעט נפלתי ואני רואה שהיא רצה אלי, התחלתי לברוח ממנה, והיא לא הצליחה שאני רצתי לא הצליחה להגיע אלי, חזרנו, היא הסתכלה אלי, שברה לי מראה אחד, הסתכלה על התגובה שלי ראתה שאינני מתייחס, הסתכלתי וחיפשתי אנשים שיראו את זה, אז היא הלכה לצד שני שברה את המראה ששנייה והלכה לבית שלה**" (עמ' 3 שורות 1-8). המתלון הדגים כיצד תקפה אותו הנאשמת "..." אני התדרדרתי (מדגים את הטיה של הגוף) ואחרי זה אני רואה שהיא באה אלי, והתחלתי לברוח" (עמ' 5 שורות 11-15, עמ' 9 שורות 26-28 ועמ' 9 שורה 32). לדבריו "המכה הייתה חזקה עם היד" (עמ' 10 שורה 5). אישר שהנאשמת רדפה אחריו ולא הצליחה להכותו באגרופים.

לדבריו, מדובר ברחוב קטן ליד הפארק ולא היו אנשים במקום. האירוע היה ביום שישי בשעה 17:00. אישר, כי הוא נחקר במשטרה בשעה 22:30 בלילה. אשר לפער בשעות הסביר "בגלל ששתי המראות היו סגורות, הייתי חייב לנסוע לסדר אותם וזה לקח זמן, ביום שישי הייתי צריך לחכות במשטרה. אין מישהו שיכול לקבל" (עמ' 5 שורות 1-2). הוא משער שהגיע למשטרה בסביבות השעה 18:30.

על שלב שבירת מראות הרכב סיפר, כי "אחרי שנתנה לי את המכה, כאשר לא הצליחה לתפוס אותי חזרה לרכב" (עמ' 10 שורה 13). "... היא באה לרכב, עשתה ככה (מדגים נצמדה ואחזה בשתי הידיים במראה ועשה תנועה של הורדת המראה כלפי מטה) הסתכלה אלי שהיא רוצה כנראה לעצבן אותי, הלכה לצד שני, שברה מראה שנייה, חייכה והלכה הביתה" (עמ' 10 שורות 21-23). הוא לא הגיב למעשיה, רק חייך.

הוא צילם תמונות של הרכב לאחר שבירת המראות מיד בתום האירוע לאחר עזיבת הנאשמת את המקום. הרכב שייך לו בלבד והכחיש טענת הנאשמת, כי מדובר ברכוש משותף כלל.

הוא רכש את הרכב בשנת 2015 בעת שחי עם הנאשמת "נכון, אבל יש לנו הסכם של חיים משותפים, ההסכם מדבר שמה שהכול קניתי זה שלי" (עמ' 8 שורות 3).

המתלונן אישר, כי לא תיקן את מראות הרכב מאחר שאין לו כסף והוא הדביק אותן עם דבק שלא מאפשר לסגור אותן, כך שאינן תקינות (עמ' 7 שורות 6-11).

לגבי החבלה הסביר שכאב לו כתוצאה מהתקיפה אך לא היה צורך בטיפול רפואי. הוצגו לו התמונות שצולמה במשטרה והשיב "יש פה אדום" (עמ' 4 שורה 10).

בחקירתו הנגדית סיפר, כי צילם את ת/2 "כאשר הגעתי הביתה, בערך רבע שעה". לדבריו, הראה לשוטר את התמונה ב- ת/2. נשאל האם בתמונות בת/1 ו- ת/2 הוא רואה את אותם הסימנים והשיב "אנסה להסביר לך. הסימנים של אדום זה אותם סימנים פשוט פה חשוך, ת/1" (עמ' 6 שורה 8). ב"כ הנאשמת ביקשה שיציג לבית המשפט את מקום החבלה כדי להראות שגם בעת עדותו יש לו אדום באופן טבעי על הצוואר משני הצדדים. ב"כ המאשימה השיבה "אני מסכימה שיש אדום אבל לא כמו שמופיע בתמונות בת/1 ות/2" (עמ' 6 שורה 18). המתלונן מצידו הסביר שבזמן לחץ אכן יש אדמומיות על צווארו "... אני מרגיש לחץ ובכל מקרה אומרים שאני שקרן אני מרגיש לא נעים יכול להיות שיש לי תגובה. אני לא רואה עצמי במראה. אני יודע שאמרתי אמת היא מכירה נכון לא נכון" (עמ' 12 שורות 5-6).

לדבריו השוטר צילם את צווארו "מתי שרשום. בסביבות 22:00 בלילה. אני לא רוצה שהיא תלך לכלא, תעזבי את זה" (עמ' 9 שורה 21).

עומת עם טענות הנאשמת בחקירתה במשטרה, כי ביקשה ממנו להביא בגדים וכן סיר חשמלי ושהוא הביא לה בגדי יציאה בלבד והשיב "כמו שאמרתי, אני הבאתי אוטו מלא של הדברים, קודם כל לא רואה איך פיזי לראות מה בדיוק יש בשקיות לא יודע איך היא יכולה, הרי צריך לפתוח את השקיות, דבר שני אם היה חסר משהו הייתי יכול להביא, לא ראיתי סיבה, הסיר חשמלי הבאתי מחו"ל קניתי אותו..." (עמ' 5 שורות 11-15).

העד נשאל מדוע חרף הסכסוך ביניהם, הביא לה הדברים והסביר, "כי היא האם של הילדים שלי, מה שהיה נגמר, אין לי שום דבר נגדה, הייתי רוצה להפוך דף מה שהיה נגמר, בן אדם אומר אין לו אוכל הבאתי לו אוכל, מישהו מבקש שיאמר אין לו מה לאכול אתן לו 10 ₪ מה, ברור" (עמ' 6 שורות 19-21). לדבריו "הבאתי מה שנכנס לאוטו, לקחתי בגדים, באתי ולקחתי בגדים, שמת, לפני כן בא חבר שלה הוא לקח לפי רישום מה

שהיא ביקשה, נגלה שנייה או שלישית, על מה את מתכוונת" (עמ' 8 שורות 5-6).

שלל טענות הנאשמת, כי לא תקפה אותו ורק קראה לו "בן זונה" ושברה מראה אחת של הרכב וכן טענתה, כי הוא שבר את המראה השנייה של הרכב.

אשר, כי הגיש בקשה לבית משפט לענייני משפחה להרחקתה מהדירה ובעקבות כך המשטרה הרחיקה אותה. מספר ימים לאחר מכן הגיע חבר שלה ולקח את הדברים האישיים שלה, לגבי שאר הדברים הציע שיפנו לעו"ד. המתלונן אישר, כי הנאשמת ביקשה חפצים כמו מיטה, ארון שולחן וכו' והוא לא נעתר לבקשתה מאחר שהדברים הללו נחוצים לשימוש הילדים.

הוטח בו כיצד לא הגיב כשראה את הנאשמת שוברת את מראות הרכב והשיב:

"ש. אתה רואה מישהי ששוברת מראה ולא עושה כלום.

ת. מה את רוצה שאעשה ?

ש. לא עשית כלום.

ת. הגבתי לזה בצורה שאני חושב, ולכן הלכתי למשטרה. אם מישהו רוצה להרביץ לי אני לא חייב להרביץ לו אני יכול לפנות לאפיקים אחרים" (עמ' 9 שורות 13-19).

על ההחלטה שלו שלא להגיב חרף התקיפה ושברת מראות הרכב הסביר "אני עובד עם אנשים, אני יודע להסתדר עם עצמי, נראה לי שזה לא כ"כ בן אדם עושה בכוונה כדי לעצבן אותי אני לא אתן לו את זה. כאילו הכול בשתיקה, אני הולך עם המשפט הזה כל החיים. לפי מה היא ביקשה לעלות הביתה, אני חשבתי שהיא רוצה שיהיה משהו, אינטראקציה אז לא נתתי לה אמרתי לה שאני לא עולה הביתה אלא מדבר איתה ברחוב" (עמ' 12 שורות 10-13).

עדות הנאשמת בבית המשפט

בעדותה הראשית התמקדה הנאשמת בדברים שנועדו להכפיש את הנאשם ולא היו רלוונטיים כלל ועיקר לכתב האישום שהוגש כנגדה כך שהיה צריך שוב ושוב למקד אותה כדי לקבל את גרסתה לאירועים נשוא כתב האישום.

הנאשמת סיפרה בבכי, כי פנתה אל המתלונן שיביא לה בגדים ליומיום אך "הוא הביא מזוודה עם שמלות ערב, זה מה שהוא הביא ביקשתי בגדים לקיץ ליומיום, (בוכה) קיבלתי שמלות ערב, זה מה שקיבלתי" (עמ' 13 שורות 22-24).

לדבריה, "... מתי שהתחיל ריב ראשון אני זרקתי לו שקית עם הסמים לשירותים, הוא אמר שאני אשלם על זה,

והוא יעשה הכול כדי שלא אקבל את הילדים, שלא יהיו איתי" (עמ' 13 שורות 24-26).

היא הכינה רשימה של הדברים כפי שהציע המתלונן "... ובאותו יום ב 19.8 הוא הביא לי בגדים לא קיץ בגדים הכול שקיות חורף, ביקשתי סיר חשמלי לא הוא קונה, הוא קנה פיזי, כסף נתתי אני... אמרתי לו השכרתי דירה ריקה, אין שם כלום, רק קירות, לפחות תעביר לי מזרון מתנפח, סדין, שמירה, כרית, מגבת, צלחות וסיר שאוכל לבשל, ואני לא ביקשתי ממנו אוכל, אמרתי שאין לי איך לבשל אוכל, אין גז ואין כלום, אז הסתכלתי הוא הביא לי בגדים חורף, עכשיו אוגוסט..." (עמ' 13 שורה 26 עד עמ' 14 שורה 2).

עוד סיפרה, כי בעת שהגיע המתלונן למסור לה את הדברים ביום האירוע "... אני הראיתי לו מסרונים עם הסמים, עם האשה הזו, הוא דחף אותי, קיבלתי מכה והכול היה כחול, התעצבתי, הגעתי לאוטו, ועשיתי מכה, הסתובבתי והלכתי הביתה, זהו, נגמר הסיפור ולא רציתי להתווכח איתו יותר, לא היו בגדים ולא כלום..." (עמ' 14 שורות 16-18).

בשלב זה ב"כ הנאשמת ביקשה למקד את הנאשמת:

"ש. לקחת דברים שלך.

ת. כן.

ש. מה הוא ענה.

ת. לא. על כל השאלה שביקשתי, אמר לי לא, אמר וצחק לי בפנים. הוא פשוט עמד וצחק. עוד פעם את תשלמי לי על הסמים, את מפגרת, את חולה בראש, לא תקבלי את הילדים.

ש. ואז מה קרה.

ת. הראיתי לו מסרון, הוא כותב מסרונים וכותב שהוא השתמש בסמים, ואין אוכל לילדים, אז לא יודעת, יצא שהוא דחף אותי, קיבלתי מכה ברגל כי היו עמודים של מעבר חציה, נפל טלפון, נשבר לי טלפון, אז התקרבתי לאוטו נתתי מכה, הסתובבתי והלכתי זהו, לא נגעתי בו עם אצבע.

ש. למה לא סיפרת את זה במשטרה.

ת. אני אמרתי שכן שברתי מראה אחת, הסתובבתי והלכתי הביתה. מה יש לי לעשות באותו רגע, דירה ריקה אני צריכה לישון על הרצפה, אין לי איך לבשל, הוא אמר שהוא רוצה להעביר דף אבל הוא עושה לי דווקא.

ש. למה לא סיפרת במשטרה עכשיו שנפלת ונשבר הטלפון.

ת. אמרתי לחוקר שעשה לי חקירה שהוא דחף אותי, שהראיתי לו מסרונים שאני קיבלתי, הוא ראה ברגל כחול כי נפלתי והיה עמוד כזה של מעבר חציה.

ש. למה לא הגשת נגדו תלונה במשטרה.

ת. אני לא הולכת להתלונן" (עמ' 14 שורה 29 עד עמ' 15 שורה 18).

הנאשמת סיפרה, כי בתקופה האמורה קיבלה טיפול פסיכיאטרי במשך שלושה חודשים אך הוסיפה "... הלכתי לעבוד רגיל, לא הייתי בדיכאון, זה אירוע חד פעמי" (עמ' 15 שורות 20-21).

הנאשמת הכחישה שהיכתה את המתלונן (עמ' 15 שורה 23). לגבי מראות הרכב אישרה ששברה רק את המראה השמאלית "מצד שמאל שברתי, הסתובבתי והלכתי הביתה". נשאלה מה עשה המתלונן בתגובה והשיבה "הוא הלך" (עמ' 15 שורה 25).

בחקירתה הנגדית עמדה אישרה הנאשמת:

"ש. בחקירה שלך במשטרה, אמרת כי ביום האירוע הוא הביא לך בגדים ליציאה.

ת. לא.

ש. כך אמרת.

ת. היו בגדים חורף. אמרתי במשטרה שפעם אחת הביא לי שמלות ערב, ופעם עוד אחד הביא לי כל בגדים חורף שעכשיו קיץ, סיפרתי אותו דבר שהוא הביא לי משהו אחר, זה לא קשור לאותו רגע.

ש. האם זו החתימה שלך על ההודעה.

ת. כן. אבל לא קראתי את זה. היא אמרה תחתמי וזהו" (עמ' 15 שורה 30 עד עמ' 16 שורה 10).

כשהוטח בה שבמענה לכתב האישום נטען, כי כלל לא הביא לה דברים השיבה "בחודש אוגוסט אני צריכה בגדי קיץ, לא הולכת עם מגפיים. הוא הביא לי לא מה שאני צריכה" (עמ' 16 שורה 13).

הוטח בה שהיא מעלה גרסאות משתנות:

"ש. אני אומרת לך שבעצם את מעלה בפנינו 3 גרסאות, כל פעם משהו אחר, פעם את אומרת לא הביא לי בגדים יומיום, אחר כך את אומרת לא הביא לי בגדים לקיץ, אחר כך את אומרת, הוא לא הביא לי בכלל שום דבר. אז מה נכון.

ת. הוא לא הביא לי שום דבר באותו רגע שאני ביקשתי ושלחתי לו רשימה כי הוא ביקש ממני רשימה מדויקת מה אני צריכה באותו רגע הוא מביא לי אחר משהו אחר בכלל שאינני צריכה, אין לי ארון אין לי מטה.

ש. אז בעצם ביקשת ארון ומיטה.

ת. (בוכה) בקשתי מזרן מתנפח.

ש. היכן היו כל הדברים שהוא הביא לך.

ת. ככה בשקיות.

ש. איך ראית מה הוא הביא.

ת. לא. אני נכנסתי, הוצאתי הכול, תליתי את זה ככה על הדלת, היו לי תמונות פשוט הטלפון שלי התקלקל והתמונות הלכו מה שהביא לי באותו רגע, כל הבגדים של חורף, שמלות חורף, גופיות חורף ג'נסים הכול חורף, תליתי על הדלת" (עמ' 16 שורות 14-27).

בהמשך מסרה גרסה שונה:

"ש. את מספרת לקחת את השקיות.

ת. הוא הוציא לי את שקיות מהאוטו למדרכה לקחתי את השקיות.

ש. בזמן הלא קצר, לפרוק את השקיות ותלית אותן.

ת. לא פרקתי, רק הסתכלתי בשקיות.

ש. הרגע סיפרת לנו שאלתי איך את יודעת מה היה בתוך השקיות סיפרת שעלית למעלה פרקת שקיות, תלית ואז ירדת, עכשיו אמרת שלא עלית למעלה ופתחת על המדרכה את השקיות. איך ידעת שזה בגדי חורף ולא בגדי קיץ.

ת. הוא הוציא לי את השקיות, הסתכלתי קודם כל, עוד פעם הלכתי וחזרתי, נעלים עד הסוף באותו רגע לא הסתכלתי. קיבלתי סיר רגיל גדול אבל אין לי גז. כפית, מזלג, סכין וזהו.

ש. אני רק רוצה, אני מנסה להבין את מתארת תהליך מרגע שהוא הגיע, ועד הרגע שנשברה המראה. תהליך ארוך, עלית למעלה, פרקת דברים, כל הזמן הזה הוא ממתין נכון.

ת. כן הוא עמד.

ש. האיש הנחמד, נוסע אלייך הביתה, מביא לך דברים, מחכה בזמן שאת פורקת למטה, אני חושבת שאם הייתי מסוכסכת עם מישהו הייתי עושה מה שחייבים. הוא ממש חיכה שם.

ת. הוא לא רצה שאעלה לדירה, לא קיבלתי את כל הדברים האישיים שלי, כל הכתובות, הזהב שלי. הוא עשה שלא אעלה, זו הכוונה שלו הכוונה שלא אעלה לדירה" (עמ' 17 שורות 18-26).

על המניע לתגובתה סיפרה הנאשמת:

"ש. תאשר לי בבקשה שאת במועד האירוע מאוד כעסת.

ת. כאשר ירדתי ראיתי שאין דברים שביקשתי. זה ממש לא נעים. (עמ' 19 שורות 13-14).

.....

ש. אז את מאשרת לי שכעסת מאוד.

ת. כן, אני הייתי עומדת ובוכה וזה לא נעים, הוא צחק ממני.

ש. את מספרת שא' ראה אותך שוברת את המראה ולא עשה כלום.

ת. כן.

ש. שנייה לפני כן האיש הזה רק על סמך זה שאמרת לו שהוא לא הביא את הדברים הנכונים, תקף אותך. את סיפרת שלפני ששברת את המראה א' תקף אותך.

ת. כן.

ש. אני רוצה להבין איך האיש כ"כ אלים הזה שתוקף אותך באמצע הרחוב, את שוברת מראה והוא אינו מגיב.

ת. כי בשבילו זה לטובה, הוא חיכה לזה, הוא בכוונה עשה הכול כדי שלא אהיה רגועה ואעשה משהו לטובתו.

ש. אני מבינה את מה שאת אומרת, רק אינני מבינה איך זה מתיישב עם זה שהוא תקף אותך, אם הוא תקף אותך היה לו ברור שאת תתלוני עליו.

ת. א' מכיר אותי ויודע שלא אלך ואתלונן, מה שקשור על הסמים זה חריג בשבילי תמיד הייתי רבה איתו על זה. כי הסתובבתי והלכתי הביתה.

ש. ברחת מהר, רצת מהמקום.

ת. עשיתי הסתובבתי ועליתי הביתה. לא חיכיתי לו, נכנסתי הביתה והייתי בבית. (עמ' 19 שורה 23 עד עמ' 20 שורה 7)

על תקיפתה על ידי המתלונן סיפרה:

"ת. אני לא יודעת. הוא דחף אותי, טלפון נפל, אני התעצבתי, כאילו לא הייתי עצבים, עצבים (מדגימה תנועה של היד) אני לא יודעת באותו רגע, אם זה בכוונה היה או לא, דחף, נתן לי טלפון נתן לי מכה.

הוא דחף לא יודעת אם זה בכוונה או לא בכוונה.

ש. איך אפשר לדחוף לא בכוונה.

ת. אני כאילו ?

ש. את מספרת עליו.

ת. כי בטלפון היו מסרונים לא טובים.

ש. אז את אומרת שהוא דחף אותך בעצם, כדי לשבור את הטלפון שבו היו מסרונים, יכול להיות שהוא דחף אותך כדי לשבור טלפון.

ת. יכול להיות.

ש. יכול להיות שהוא דחף אותך וחשב שלא תתלונני על זה, אבל התלוננת על זה.

ת. כאשר חקרו אותי אמרתי. זה נראה לי מצחיק באמת.

ש. אז כן אמרת או לא אמרת לשוטרת.

ת. אמרתי לה שהוא דחף אותי אבל לא הגעתי מיוזמתי.

ש. אינני מבינה איך אין על זה כלום בחקירה.

ת. שאלתי חוקרת, מה שאמרתי לגבי הסמים, טלפון, מכה , את רשמת היא אמרה לי כן.

ש. לא קראת.

ת. לא קראתי.

ש. למה לא צילמת את החבלה.

ת. כי לא חשבתי ללכת למשטרה להתלונן, כאשר הייתי במשטרה הראיתי לה, היא ראתה את זה.

ש. אומר לך למה אני שואלת, אני מבינה שאת לא בן אדם שהולך ומתלונן במשטרה. אבל אחרי שאת יודעת שא' לפי מה שאת אמרת סתם הלך והתלונן עלייך במשטרה, אז אחרי שאת יודעת את זה את עדיין לא עושה שום דבר כדי להגן על עצמך.

ת. אני לא מבינה איך אני יכולתי לתת לו מכה . הוא אומר צד ימין, או.קיי אם אני נותנת סטירה בצד ימין זה יוצא צד שמאל, איך אני צריכה לתת לו מכה והוא יעמוד ככה ?

ש. הוא ממציא שאת שמאלית, למה לא אמרת את זה.

ת. אני בצד שמאל מחזיקה רק סכין. אני הכול עושה בצד ימין. אני לא שמאלית. אני ימנית.

ש. אז הוא גם המציא שאת שמאלית.

ת. כן.

ש. זו פעם ראשונה שאת אומרת שאת ימנית ולא יכולת לתת לו מכה בצד ימין.

ת. אם הייתי נותנת זה היה ביד ימין.

ש. איזה מראה איזה צד של המראה שברת.

ת. שמאלי.

ש. היכן של הנהג.

ת. כן. (עמ' 20 שורה 12 עד עמ' 21 שורה 15).

בהמשך הוסיפה "גם סיפרתי במשטרה שא' ראשון דחף אותי, הראיתי לה סימן כחול בצד שמאל, קיבלתי מכה מעמוד במדרכה, נפל הטלפון" (עמ' 17 שורות 28-29).

הוטח בה שלא סביר שסיפרה לחוקרת בתחום האלימות במשפחה שהמתלונן תקף אותה והראתה חבלה והחוקרת תתעלם מכך והשיבה "כי אני חושבת בגלל ניסיון התאבדות שלי, כי היה לי צו הרחקה וטיפול פסיכיאטרי... היא אפילו שאלה אותי למה לא באתי להתלונן" (עמ' 18 שורות 8-10). עוד הוסיפה, כי בשלב שנועצה בעו"ד נאמר לה ללכת למשטרה אך לא עשתה כן "כי לא היה סימן ועבר זמן. מצד שני חקירות זה מצלמים, אמרתי לחוקרת שהוא דחף אותי והראיתי לה. גם שאלתי אותה האם כתבה את זה או לא, והיא אמרה שכן" (עמ' 18 שורות 16-17).

עוד הוסיפה שהטלפון הנייד שלה לא נשבר אבל "אי אפשר היה לי לשים אוזניות" (עמ' 18 שורה 19).

הוטח בה שהיא מציגה את המתלונן כאדם שמבקש להרע לה והיא אישרה את הדברים. ומן הצד השני כשביקשה ממנו להביא לה דברים הוא נענה לבקשתה מיד והיא השיבה "לא. חיכיתי לו שבוע וחצי שיביא לי בגדים כל פעם" (עמ' 16 שורה 31). וכן "ביקשתי ממנו גם הוא לא אמר כמה פעמים למרות שביקשתי ממנו, הוא אמר כל פעם מחר מחרתיים הוא אמר אני מביא לך בערב בגדים, חיכיתי" (עמ' 17 שורות 1-2).

הוטח בה שחרף הטענות הקשות שהיא מעלה כנגד המתלונן בנושא סמים ואלימות מעולם לא נפתח תיק כנגדו והשיבה "התלוננתי פעמיים הייתי במשטרה, פעמיים אמרו לי שזה לא מספיק חמור כדי לפתוח תיק, כי הוא לא מוכר אלא משתמש בעצמו" (עמ' 18 שורות 23-24). לדבריה, יש לה אישור על הגשת התלונה "בבית עם המסמכים" (עמ' 18 שורה 26).

ב"כ המאשימה עמדה על כך שאין שום תלונה שלה במשטרה והיא מצידה השיבה "שתי תלונות הגשתי נגדו, לא, 3

פעמים הגשתי תלונות, פעם ראשונה אחרי אירוע שהיה ריב והוא היה מסטול לגמרי, והמשטרה אף אחד לא עשה לו בדיקות ולא כלום, אדם כל יום משתמש בסמים והשאירו לו ילדים קטנים. הוא לקח בכוונה את הילדים, הורידו לי צו הרחקה והוא נסע ולקח ילדים. גם אמרתי לחוקר שהוא משתמש" (עמ' 18 שורה 30 עד עמ' 19 שורה 2).

כאשר נשאלה האם המתלונן גרם את הנזק למראה השנייה התחמקה ולא השיבה לשאלה (עמ' 19 שורה 8).

כשב"כ המאשימה הקשתה עליה לגבי המוטיבציה של המתלונן לנקום בנאשמת, כאשר לא היו אירועים נוספים מאז האירוע התחמקה **"אני פחדתי מא', היה לי פחד"** (עמ' 19 שורות 9-12).

לסיכום הראיות

מצאתי את גרסת המתלונן אמינה. תימוכין לעדות זו מצאתי ב- 4/ת, תמונות הנזק למראות הרכב, ו- 3/ת, הצעת מחיר לתיקון המראות. גם בעדות הנאשמת (8/ת), כי כעסה על המתלונן ושברה אחת ממראות הרכב יש לתמוך בגרסת המתלונן.

המתלונן, לא ביקש להכפיש את הנאשמת ולא העצים בדברים שמסר אודות האירוע. אף שהיו פרודים באותה העת הוא הגיע עם חפציה של הנאשמת לאזור מגוריה לבקשתה. המתלונן סירב לעלות לדירת הנאשמת לשיחה. לאחר שהנאשמת שמה חפציה בדירתה שבה אל המתלונן, דרשה ממנו חפצים נוספים כמו רהיטים, וכאשר השיב לה שנושאים אלה יפתרו באמצעות עורך דין היא היכתה אותו, רדפה אחריו וניסתה להכותו, ומשלא השיגה אותו שבה לרכב ושברה את מראת הצד של רכבו וכשראתה שאינו מגיב לכך הלכה לצדו השני של הרכב ושברה גם את המראה השנייה.

כאמור, בגרסת הנאשמת לא נתתי אמון. היא מסרה גרסה שכל מטרתה להכפיש ולהשחיר את המתלונן והתמקדה ברקע לאירועים ולא באירועים עצמם. הנאשמת מסרה גרסאות סותרות ולא נתנה הסברים משכנעים לחזרתה מהודאתה לגבי חלק ניכר ב- 8/ת.

גרסת הנאשמת בעדותה בבית המשפט הנה גרסה כבושה וחסרת היגיון. בכפירתה מסרה שהמתלונן לא הביא לה דבר, בחקירתה במשטרה מסרה שהביא לה שמלות ערב במקום בגדים ליומיום ובעדותה בבית המשפט מסרה שהביא לה בגדי חורף ובהמשך טענה שהביא פעם בגדי חורף ופעם שמלות ערב.

הנאשמת ניסתה להשחיר פני המתלונן כאדם שנקט כלפיה באלימות, כמי שמשתמש בסמים וכמי שאיים עליה שינקום בה על כך שאמרה שתחשוף, כי הוא משתמש בסמים. הנאשמת טענה שהגישה תלונות כנגד המתלונן ולא תמכה טענות אלה בראיות. גרסה מהותית שהעלתה הנאשמת לפיה המתלונן הוא שתקף אותה, גרם לנפילתה וחבלתה ולנזק לטלפון הנייד שלה לא הוטחה כלל במתלונן בעת עדותו. לא נתבקש זימונה לעדות של החוקרת שבפניה לכאורה הועלתה גרסת התקיפה ואף הוצגו החבלות. כל אלה מחזקים החשש שמדובר בגרסה שהתגבשה על דוכן העדים אחרת היה על הנאשמת לזמן החוקרת שגבתה עדותה ותיעדה באופן לקוי את דבריה וכמובן להטיח במתלונן, כי הוא אשר תקף אותה ולהציג האישורים על התלונות שהוגשו על ידה כנגדו בעבר.

מערכת היחסים בין השניים והדברים שמייחסת הנאשמת למתלון מחזקים את הטענה שכעסה עליו ולכן תקפה אותו ושברה את מראות הרכב.

לא הוצגה כל ראיה לכך שמדובר רק במכה ללא שבר, כנטען בסיכומי ההגנה.

תקיפה הגורמת חבלה ממש

סעיף 382(ג) לחוק קובע, כי **"העובר עבירה לפי סעיף 380 כלפי בן זוגו, כמשמעותו בסעיף קטן (ב), דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה"**.

סעיף 380 לחוק שכותרתו "תקיפה הגורמת חבלה ממשית" קובע כך:

"התוקף חברו וגורם לו בכך חבלה של ממש, דינו - מאסר שלוש שנים."

סעיף 34כד לחוק מגדיר חבלה כ **"מכאוב, מחלה או ליקוי גופניים, בין קבועים ובין עוברים"**.

המתלון העיד, כי בעת התרגשות ישנה אדמומיות על עור צווארו ולא הייתה מחלוקת, כי במהלך עדותו בבית המשפט נראו סימני אדמומיות דומים. ב"כ הנאשמת טענה, כי אין להרשיע הנאשמת בגרימת חבלה ממש נוכח דברי המתלון. ב"כ המאשימה טענה, כי האדמומיות שצולמה ב-1/ת היא שונה מהאדמומיות שנראתה על המתלון במהלך עדותו בבית המשפט.

לא אוכל לקבוע, כי האדמומיות המופיעה בתמונה 1/ת, הנה תוצאה של תקיפת הנאשמת את המתלון ולא התרגשות כתוצאה מהאירוע או מהחקירה, כפי שהדבר נראה כתוצאה מהתרגשותו במהלך עדותו בבית המשפט.

בנסיבות אלה, נותר ספק באשר לקשר בין האדמומיות על צווארו של המתלון לתקיפה שבוצעה על ידי הנאשמת משכך תורשע הנאשמת בתקיפה סתם של המתלון תחת תקיפה הגורמת חבלה ממש.

הימנעות מהבאת ראיות

חרף טענותיה הקשות של הנאשמת כנגד החוקרת בתיק אשר גבתה את עדותה ולא רשמה את תלונתה, כי המתלון תקף אותה ולא תיעדה את החבלה על גופה של הנאשמת, הרי שהנאשמת ויתרה על העדתה של זו. גם לאחר שמיעת עדות הנאשמת בבית המשפט לא נתבקשה העדת החוקרת שגבתה את העדות.

יתירה מכך, טענות אלה של הנאשמת שעלו רק במהלך עדותה בבית המשפט לא הוטחו בפני המתלון במהלך עדותו, כך שעסקינן בגרסה כבושה שניכר שהתגבשה על דוכן העדים.

כמו- כן אף שהנאשמת טענה שהגישה מספר תלונות במשטרה כנגד המתלון, הרי שלא הוגש כל תימוכין לכך חרף הצהרת ב"כ המאשימה, כי אין כל רישום על תלונה של הנאשמת כנגד המתלון.

בע"פ 437/82 סלומון אבו נ' מדינת ישראל, (6.4.83), פסקה 4) נקבע "הלכה פסוקה היא שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה". רק הסבר סביר לאי הבאת עד עשוי לשלול הנחה זו וכזה לא ניתן על ידי הנאשמת.

הנאשמת לא העידה את החוקרת בתיק ולא הביאה אסמכתא לטענותיה בדבר הגשת תלונות במשטרה כנגד המתלונן.

היזק לרכוש משותף

סעיף 452 לחוק קובע, כי "ההורס נכס או פוגע בו במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים...".

המתלונן הבהיר באופן חד משמעי, כי בין בני הזוג קיים הסכם ממון ולפיו הרכב הינו רכושו הפרטי ואין לנאשמת כל זכות בו.

אף אם אקבל, כי עסקינן ברכוש משותף של בני הזוג אין בידי לקבל טענת ההגנה, כי היותו של רכוש משותף לשני בני הזוג אינו מגבש עבירה של היזק לאותו רכוש כאשר היזק לרכוש נגרם על ידי אחד הבעלים. הגורם נזק לרכוש משותף יהיה אחראי בפלילים.

להרשעה בעבירה של היזק לרכוש במזיד, יש צורך בהוכחת התוצאה, קרי הנזק, וכן בהוכחת יסוד נפשי של פזיזות. שני יסודות אלו הוכחו ביחס לעבירה זו.

זוטי דברים

כטענה חלופית ביקשה ב"כ הנאשמת לזכות הנאשמת בשל הגנת זוטי דברים.

סעיף 34 יז' לחוק קובע, כי "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך".

העבירה של היזק לרכוש, בנסיבות שהוכחו בפניי, אינה חוסה לטעמי תחת הגנה זו.

מדובר באלימות שהייתה חלק מאלימות פיזית כנגד המתלונן. משברח המתלונן ובכך חמק מתקיפתה של הנאשמת היא שברה את מראות הרכב, מראה אחר מראה, זאת נוכח כעסה על המתלונן. במעשיה גרמה הנאשמת לנזק בסך של 2,240 ₪ שמפאת חיסרון כיס לא עלה בידי המתלונן לשאת בעלויות התיקון.

בע"פ 807/99 מדינת ישראל נ' עזיזיאן (8.12.99), נפסק, כי ההגנה של זוטי דברים תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן, ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית.

עוד נקבע, כי בין מכלול השיקולים לעניין זה ניתן לשקול גם את מיהות העושה, ולא רק את המעשה:

"נקיטת זהירות בהחלטתו של הסייג אינה מונעת, לגישתי, פרשנות שתבחן בין מכלול השיקולים גם את נסיבותיו האישיות של המבצע. שכן, יש שהשפעתן של נסיבות אלו תשנה את התמונה מן הקצה אל הקצה, והרשעתו לאורן לא תשרת כל מטרה ראויה" (ע"פ 7829/03 מדינת ישראל נ' אריאל הנדסת חשמל, (14.7.05), פסקה 26).

מכל המפורט לעיל, אני סבורה שמעשיה של הנאשמת בשבירת מראות הרכב כהמשך לאלימות פיזית בה נקטה כלפי המתלונן ללא כל הצדקה לא חוסים תחת זוטי דברים.

טענות ההגנה בדבר התגרות מצד המתלונן

אני דוחה מכל וכל את טענות ב"כ הנאשמת, כי בהתנהגותו של המתלונן היה משום התגרות או קינטור. לא הובאו כל ראיות ולא ברור על מה נסמכת טענה זו שיש בה לקומם מאחר שהיא מבקשת לזקוף לחובת המתלונן את העובדה שלא הגיב להתנהגותה האלימה של הנאשמת.

המתלונן הגיע אל הנאשמת למסור לה דברים על פי בקשתה. המתלונן הותקף על ידי הנאשמת, ברח ממנה ולאחר מכן ראה אותה שוברת את מראות הרכב אך עמד מן הצד ולא עשה דבר. כיצד בנסיבות אלה ניתן לומר שהיה בהתנהגות המתלונן משום התגרות או קינטור שגרמו לנאשמת לכעוס עליו ובתגובה לשבור את מראות הרכב.

אפילו ייאמר שלא נעתר המתלונן לבקשתה ולא הביא לה את כל אשר ביקשה ממנו, אין בידי לקבל שיש בדבר משום התגרות מצד המתלונן שיש בה להצדיק מעשיה של הנאשמת.

לסיכום

המתלונן מסר גרסה עקבית ואמינה לגבי קרות האירועים, במהלכה היכתה אותו הנאשמת, ניסתה להכותו והוא ברח ממנה ולאחר מכן שברה את שתי מראות הרכב. את גרסת הנאשמת לאירוע לא קיבלתי. בחקירתה במשטרה הודתה הנאשמת, כי שברה את המראה השמאלית של הרכב. חומר הראיות, ת/3- ת/5 וכן ת/8 מלמדים שהנאשמת היא ששברה את שתי מראות הרכב.

משנתתי אמון בראיות התביעה הרי שהוכח מעל לכל ספק סביר, כי הנאשמת הכתה על עורפו של הנאשם וניסתה להכותו באגרופים ולאחר מכן שברה את שתי מראות הרכב.

נוכח כל האמור לעיל, ומשקבעתי כי קיים ספק אם תקיפתה של הנאשמת היא שגרמה לאדמומיות הנטענת, אני מזכה אותה מעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש ומרשיעה אותה בעבירה של תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק ובעבירה של היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק.

ניתנה היום, ב' חשוון תשע"ח, 22 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.